Sammanställning av 4 artiklar från *Arbetarmakt* 10/7 2012

Samtal med vänsterfolk i Grekland

I Aten är det varmt. Det sägs att det ska bli 39 grader den kommande veckan. Man får inte glömma att köpa vatten, mycket vatten, för 5 cent eller 1 euro per flaska. I Aten bildar avgaserna en osynlig dimma och trottoarerna är fuktiga av vatten som droppat ned från aircondition-apparaterna som sitter i långa rader på husväggarna. En tysk kamrat som deltog i en antirasistisk demonstration organiserad av invandrare kommenterade valet av klockslag för demonstrationen: allt är som framflyttat några timmar. Demonstrationen avslutades vid tiotiden, läggdags i Sverige. På kvällen ger hettan vika för en kvalmig värme och det underlättar.

Den första helgen i Aten sammanfaller med en antirasistisk festival. Det är den 16:e i ordningen men det är förmodligen inte fel gissat att denna festival är speciell. På vägen dit frågar jag en kvinna i medelåldern om hon känner till festivalen och ber henne om vägbeskrivning. Hon bär en EZLN-tshirt och ska naturligtvis dit. Vi går med henne och under tiden berättar hon om hur svårt det har blivit att vara vänsteraktiv efter valet i maj. Förut kunde man vara ute och affischera två stycken, nu måste man vara ett helt gäng säger hon. Hon pratar om nynazistiska Gyllene Gryning som fick 6,97 % (441 018 röster) och 21 platser i parlamentet (18 efter valet i juni). Samtidigt har jag aldrig sett så många vänsteraffischer på husväggar och elskåp som i Aten.

Hon är lärare och när jag frågar henne vad hon tycker om de politiska partierna svarar hon att hon inte röstade.

– Varför röstade du inte?
– Jag är med i Real Democracy, svarar hon.
– Vad tycker du om Syriza?
– De är en del av det politiska systemet, de är inte ute efter att ersätta det.

Jag frågar henne om hon inte tror att Syriza kan bli en faktor för en revolutionär omvandling av samhället.

– Nej, svarar hon.

Real Democracy (på grekiska Amesi Dimokratia Tora!) dök först upp under ockupationen av Syntagmatorget och i flera andra städer i början av 2011, som en del av rörelsen mot den ekonomiska krisen och den stigande frustrationen över det politiska system som för över kostnaderna för krisen på folket genom sänkt levnadsstandard. De är inspirerade av den spanska motsvarigheten Democracia real Ya! och delar med dessa en antipati mot allt som har med politiska partier att göra.

Har man stött på det grekiska stalinistpartiet KKE så kunde man åtminstone förstå henne. De gjorde sig kända när de tillsammans med polisen försvarade parlamentet från att stormas av ungdomar och anarkister under kravallerna 2011. Samma helg som den antirasistiska festivalen arrangerar de en egen festival. KKE har starka rötter i den traditionella arbetarrörelsen inte minst genom sin fackförening PAME, men gick mellan valen i maj och juni från 8,48 % till 4,5 % (en förlust på 258 893 röster). Förmodligen har de förlorat den största portionen av rösterna till Syriza, inte minst på grund av deras motstånd mot en enhetsfront med dem.

Men hennes antipolitiska inställning känns icke desto mindre överraskande i det genompolitiserade grekiska samhället. Efter två år av ockupationer och 24- och 48-timmars generalstrejker har Grekland en borgerlig regering, besluten att genomföra sitt program med fortsatta sociala nedskärningar för att rädda det ekonomiska systemet från sig själv. Jag frågar henne vad som behöver göras om strejkerna och ockupationerna inte räcker till. Är inte Syrizas massiva tillväxt ett uttryck för att folk inser att de behöver politisk representation för att stoppa de sociala åtstramningarna var helst de pressas igenom?

– Vi behöver bygga rörelsen från rötterna, inte genom partier, säger hon.

Det kan vara språkbarriären som gör sig påmind, egentligen kanske hon kunde ha förklarat sig mer utförligt, men för henne är det förmodligen inte mer komplicerat än så. Jag frågar henne om hon inte tror att det är möjligt att bygga ett revolutionärt parti från rötterna? Jag får samma koncisa svar som tidigare: Nej.

***

Det finns en ömsesidig relation mellan att å ena sidan kunna ge fler Nej än beskrivningar av konkreta mål, och å andra sidan vägran att ta tag i kampen om den politiska makten. Vet du inte vad du vill genomföra, behöver du inte heller bry dig om att erövra makten, bryr du dig inte om att erövra makten behöver du inte heller konkretisera dina målsättningar. I en situation av ytterst polariserade klasspositioner där massorna aktivt söker efter en politisk lösning på sina omedelbara behov, är det ingen överraskning att Syriza har svällt upp som det gjort.

Den vanligast förekommande kritiken mot Syriza är inte att det är ett politiskt parti. Den vanligast förekommande kritiken mot Syriza är att det väntar och ger regeringen momentum. Vad som behöver göras – och vad många, ej inkluderat större delen av den yttersta vänstern, förväntar sig av Syriza – är att understödja och koordinera rörelsen på gatorna och arbetsplatserna för att förbereda motståndet mot regeringen.

Större delen av den yttersta vänstern verkar övertygad om att Syriza inte kommer ta några sådana steg. Den yttersta vänstern anser i allmänhet och helt riktigt att ledningen för Syriza inte har en revolutionär socialistisk målsättning för att ta Grekland ur krisen. Men den yttersta vänstern verkar också i allmänhet villrådig och förvirrad gällande dess uppgifter och mål.

En diskussion med en aktivist i SEK – den grekiska motsvarigheten till Socialist Workers Party i Storbritannien – tydliggjorde en del oklarheter. SEK är medlemmar i den radikala vänsterns front Antarsya. I valet den sjuttonde juni ställde Antarsya upp som egen organisation och därför mot Syriza. I de lokala valen 2010 fick Antarsyas revolutionära plattform 1,80 % av rösterna (96 959), i valet i maj 2012 fick Antarsya 1,19 % av rösterna (75 428) och i juni 0,33 % (20 389).

Även om Antarsya hade uppmanat sina anhängare att rösta på Syriza så hade det inte gett dem en majoritet. Det väsentliga i Antarsyas fall är att de borde gå in i Syriza och förklara att de är den revolutionära avdelningen i Syriza och att de står för en arbetarpartiernas enhetsfront mot den kapitalistiska krisen och för en revolution som lösning på massornas umbäranden.

Jag frågar aktivisten i SEK varför Antarsya inte går in i Syriza som en kollektiv kraft. Hon svarar att det vore mycket bra för borgarklassen. Förmodligen menar hon att det vore mycket bra för borgarklassen om den revolutionära vänstern gick in och reducerades till harmlöshet i Syriza. Verkligheten är dock omvänd: borgerligheten skulle bli betydligt mer nervös av att ha Antarsyas revolutionärer i Syriza än som det är nu.

Jag frågar henne vad hon anser om att Antarsya förlorade röster och Syriza svällde i valet.

– Vi förlorade femtusen röster (sic), vad gör det? Många av de som röstade på Syriza ville pröva det denna gång, men de tillhör oss, efter valet kommer de tillbaka till oss.

– Men betyder inte det att de – som du säger tillhör er – som röstade på Syriza i valet ligger före er och att ni står bakom och väntar medan ni borde vara med dem och instruera dem?

– Nej, vi har ett starkt vänsterblock nu, vi borde inte överge det.

Hennes svar påminner mig om vad aktivister från IMT (Internationella Marxistiska Tendensen, som arbetar inom Synaspismos, Syrizas största parti) och CWI (Kommittén för en arbetarinternational, som nyligen sa upp sig från ledande positioner i Syriza och enligt egen utsago "jobbar i basen") sa till mig: Antarsya är för tillfället mer måna om sitt eget samarbete än angelägna att påverka Syriza. Jag frågade aktivisten i CWI varför de lämnade ledande positioner och han svarade att strukturerna var odemokratiska och att de försökte bygga upp en vänsteropposition tillsammans med andra men inte lyckades. Jag frågade honom om det hade gått bättre om Antarsya anslöt sig till detta som en kollektiv kraft.

– Självklart.

SEK har en av de största stationerna på festivalen och det går enkelt att känna igen deras flaggor från systerpartiet Socialist Workers Party i Storbritannien. Aktivisten jag talar med lyssnar uppmärksamt på mina frågor och talar med övertygelse.

Hon förklarar att lösningen på krisen endast kan ske genom en arbetarklassens revolution. Jag frågar henne om det inte behövs en enhetsfront med Syriza – som har radikaliserats och gått åt vänster under masskampens tryck och som åtnjuter stora portioner av den grekiska arbetarklassens förtroende och hopp – för att övertyga folk om den revolutionära lösningen.

– Javisst, men med basen, inte med ledningen.

– Men om uppropet för en enhetsfront mot krisen bara riktas mot basen och inte mot både basen och den ledning som basen har förtroende för, varför behöver vi då ens kämpa för en enhetsfront? Varför kan vi inte helt enkelt bestämma tillsammans med massorna att vi ska göra det här och det här för att lösa våra problem? Jag får inget svar på den frågan. "Vi har ett starkt vänsterblock nu"…

Det självklara svaret på varför Antarsya inte helt enkelt kan strunta i att ingå i en enhetsfront med Syriza inklusive dess reformistiska ledarskap är att Antarsya inte är ett starkt vänsterblock rent numerärt, dvs. Antarsya har inte massornas förtroende. Om Antarsya hade detta skulle en enhetsfront med Syrizas reformistiska ledarskap såklart vara överflödigt, eftersom de då skulle kunna slå tillsammans med "bara basen" och själva stå i ledningen för dessa.

Frågan är vad en enhetsfront med Syriza skulle innebära i dagsläget. Om Antarsya vände sig till Syriza med ett upprop för en enhetsfront för att organisera rörelsen mot krisen och för att förbereda den för att möta regeringens första åtstramningsåtgärder vore det självklart inte fel i sig. Men Antarsya skulle göra den största nyttan om de gick in Syriza och använde sig av koalitionens kanaler och resurser. Vad skulle de användas till? Till att nå ut till gräsrötterna med ett revolutionärt handlingsprogram och samtidigt kämpa för att omvandla Syriza från ett valkampanjsparti till ett revolutionärt klassparti. De nuvarande omständigheterna innebär exceptionellt bra förhållanden för en sådan taktik.

Samtidigt har jag fått berättat att det inom Antarsya finns de som är kritiska och menar att de borde gå in i Syriza. Förhoppningsvis inser de att ett sådant steg inte automatiskt skulle innebära politisk upplösning, som en aktivist i det trotskistiskt rotade OKTE varnade mig för; "erfarenheter visar att de som försökt påverka Syriza själva gått åt höger".

Opportunismen är ingen naturlag. Opportunism i förhållande till Syrizas ledning och ett uppluckrande av revolutionära ställningstaganden kan bara ske i samband med ett övergivande av arbetarklassens självständiga kamp mot borgerligheten, byråkrati och stat. Antarsyas bästa chans att övertyga folk om behovet av en revolutionär lösning på krisen och följaktligen dess viktigaste uppgift i den nuvarande situationen är att föra ut kampen för ett revolutionärt handlingsprogram genom Syrizas kanaler.

Flera aktivister verkar bära på uppfattningen att Syriza gick åt höger innan valet och att de kommer fortsätta gå åt höger efter valet, uttryckt i att de har gått från att vilja riva upp avtalet med Trojkan till att vilja omförhandla det. När jag pratar med en medlem i Synaspismos förnekar han detta. Men att Syriza skulle gå åt höger under trycket av den internationella borgarklassens utpressning är förstås en reell möjlighet, precis som det gått åt vänster under trycket av massorna. Så länge Syriza har en reformistisk ledning kommer det vara politiskt sårbart för klasskampens fluktuationer.

Problemet är inställningen som aktivisten i SEK/Antarsya har: att massorna kommer till dem när de inser Syrizas "oundvikliga svek". I verkligheten ligger det till så här: om massorna sätter sin tillit till ett parti som gått från att lova motstånd mot krisen och nästan haft den parlamentariska makten i händerna till eftergifter och svek, så kan det mycket väl leda till en omfattande demoralisering när ett trovärdigt alternativ – med vilket menas redo att ersätta Syriza – inte existerar. Med Gyllene Gryning i parlamentet och en höger besluten att pressa tillbaka arbetarklassens rättigheter så spelar Antarsya ett mycket högt spel.

"Efter dem – oss"-inställningen är i själva verket det största sveket mot massorna eftersom det lämnar dem i händerna på kampens reformistiska ledarskap. Antarsya borde vara situationen vuxen och säga: Vi vill bygga ett revolutionärt parti för att kunna vinna kampen mot den regering som påtvingar folket sitt svältprogram och leda samhället ut ur krisen. Vi vill göra det tillsammans med alla som är beredda att försvara arbetarklassens intressen. Vi kommer hela tiden stå i spetsen för folkets kamp, idag gör vi det i Syriza och vi vänder oss till alla som vill garantera att Syriza förblir kampen trogen att gå samman med oss – Syrizas revolutionära avdelning – för att garantera detta och förhindra alla vacklanden.

***

På den antirasistiska festivalens första dag pratar jag med två medlemmar i Synaspismos ungdomsförbund, de sitter tillsammans med sina kamrater på några plaststolar vid deras förbunds bokbord. En av dem, Eirini, frågar mig om jag är med i "the Swedish Left Party" och jag svarar nej. Hon frågar om de har någon makt i Sverige. Jag svarar att de fick majoritet i ett lokalval men att de för det mesta delar makten med Socialdemokraterna och De gröna på lokal nivå, jag säger att det inte är bra eftersom de senare står mer till höger.

Hon håller med. Jag misstänker att hon undrar om Vänsterpartiet har någon makt mot bakgrund av Syrizas stora valframgångar. Det är naturligt att vilja jämföra med liknande situationer. Bara det att det inte finns något likartat mellan situationen i Grekland och den i Sverige.

Syriza är ett märkligt parti och anledningen står att finna i dess historia och situationen det befinner sig i. Med socialdemokrati avser de flesta vänsteranhängare i Grekland Pasok, som har något annorlunda historisk-sociala rötter än t.ex. den skandinaviska arbetarsocialdemo-

kratin från slutet på 1800-talet. Medan Pasoks “socialdemokrati” ses som ett negativt exempel inom Synaspismos, betraktas socialdemokrati i dess skandinaviska form på 60-70-talet eller Vänsterpartiet av idag som mer positiva exempel. För det andra så är Syriza inte ett traditionellt parti utan en koalition av flera vänstergrupper- och element som har pressats åt vänster under masskampens inflytande. För det tredje har Syriza, främst genom Synaspismos, sin bakgrund i 90-talets s.k. eurokommunism, det vill säga samma rötter som Vänsterpartiet. Jag frågade en medlem av Synaspismos vad han anser om påståendet att Syriza i praktiken står för en klassisk vänstersocialdemokrati.

– Varje reform möts av massivt motstånd, så det finns inget utrymme för socialdemokrati i Grekland idag.

En av medlemmarna i Synaspismos ungdomsförbund som jag pratar med, Olympia, blev attraherad av Syriza och gick med 2009 efter att hon just slutat skolan. Det var ett år efter de veckolånga kravallerna i Aten som följde på polisens ihjälskjutning av den 15-årige Alexandros Grigoropoulos.

Olympia säger att hon inte höll med om allt Syriza stod för. Jag frågar vad hon inte höll med om.

– Jag höll inte med socialdemokraterna.

Hon syftar på högerelementen i Syriza och konkretiserar med Dimar, de självutnämna förnyarna i Demokratisk Vänster som är en splittring från Synaspismos åt höger.

Eirini, som är 15 år, inflikar att för dem så är Dimar och Pasok samma sak.

– Socialdemokrati är en utopi, förtydligar Olympia.

Nyligen attackerade Gyllene Gryning en pakistansk affär i stadsdelen Nikea i Aten och blev eskorterade därifrån av poliser på motorcyklar, som skyddade dem från de antifascister som hade samlats på platsen. Eirini och Olympia berättar att Gyllene Gryning regelbundet attackerar invandrares affärer och att många poliser sympatiserar med och röstar på Gyllene Gryning. Jag frågar dem om Gyllene Gryning utgör ett hot mot dem som vänsteraktivister.

– Jag är inte rädd för Gyllene Gryning svarar Eirini i självsäker ton.

Till sist frågar jag dem vad de tror behövs för att möta den politiska situationen idag. Olympia menar att människor måste organisera sig ännu mer.

– Arbetarpartierna måste förena sig, vi behöver en stark vänster, tillägger Eirini.

Ett möte med kämpande lärare

Från hotellrummets franska balkong, som jag öppnat för att släppa in luft och ljus, börjar rop höras ute på gatan. Ljudet går inte ta miste på det: ropen filtreras genom en megafon och jag undrar om de kommer från en demonstration. Ja, det låter som en kvinna ropar slagord. Jag drar på mig en t-shirt och slänger ner kameran och papper och penna i ryggsäcken och går ut.

Ett par dagar innan frågade jag vänsteraktivister om det skulle vara någon demonstration dagarna framöver, de kände inte till något. Saker börjar nog hända i september sa de, just nu väntar folk för att se vad som kommer att hända. Jag förnekar inte detta, men jag lär mig att

ordet händelse har en annan betydelse här än i Sverige. Om lärarna strejkade och demonstrerade till regeringsbyggnaderna i Stockholm skulle varenda vänsteraktivist känna till det, här är det snarare vardagsmat.

Jag kommer ut på gatan och följer ljudet från megafonen. Flera vägkrökar senare på Akademiagatan – jag märker inte att jag nu virrar bort mig själv från hotellet för två timmar framöver – kommer jag ifatt demonstrationståget. Megafonen är i själva verket en skåpbil utrustad med högtalare som åker framför tågets banderoll. Jag går in i tåget och frågar första bästa person vad de demonstrerar mot.

– Mot nedläggningen av skolor. Regeringen vill lägga ned flera skolor för barn.

Jag hoppar upp på ett staket vid trottoaren och tar några kort. Några av de som håller i banderollen vinkar till mig och ler. Jag står kvar på staketet och funderar på om jag ska följa med dem men vill inte vandra för långt bort från hotellområdet eftersom jag redan tappat bort mig själv.

Och visst hade jag tappat bort mig själv. En timme senare har jag äntligen lyckats komma på rätt spår efter att en kvinna på ett kontor hjälpte mig med att skriva ut en karta till hotellet. Tillbaka på Akademiagatan stöter jag på några som bär på plakat. Jag frågar dem om de gick i demonstrationen tidigare, men ljudet från gatan och språkbarriären försvårar kommunikationen.

– Vad vill du, vill du ha vägbeskrivning? En kvinna i medelåldern kommer och undsätter en yngre kvinna som inte verkar prata engelska.

– Nej, nej. Jag undrar vad det står här, jag pekar på plakatet och frågar om de demonstrerade förut. Mot skolnedläggningarna, nedskärningarna, eller hur?

– Ja precis!

– Kan du berätta lite om dem?

– Regeringen kommer lägga ner flera skolor och vi är lärare som demonstrerar mot det. Vi är emot att det är pengarna som styr, vi anser att våra behov ska styra.

Det visar sig att vi ska åt samma håll så vi fortsätter prata. Jag frågar henne vad hon tror är lösningen på krisen i Grekland.

– Först måste vi lämna Eurosamarbetet, enligt mig.

– Men då kommer väl de som nu har makten att finnas kvar, eller hur?

– Vad sa du?

Medan vi går måste vi ständigt vara alerta på biltrafiken och sicksacka över gatorna vid rätt tillfälle. Jag förtydligar:

– Även om ni lämnade euron, så skulle de som har makten, de som sitter i regeringen och de som kontrollerar ekonomin finnas kvar.

– Ja, det stämmer. Vi måste skapa vårt eget samhälle, för att tillgodose våra behov. Ett samhälle för oss!

– Så ni behöver en vänsterregering? När jag i nästa mening nämner Syriza och frågar vad hon tycker om dem svarar hon:

– Tja, det beror på vad man menar med vänster.

Det visar sig att hon är med i KKE, det stalinistiska kommunistpartiet i Grekland.

– Tror du inte att Syrizas tillväxt i valet är ett uttryck för att folk vill ha en vänsterregering och är beredda att kämpa mot krisen och åtstramningarna? frågar jag.

– Nej, folk röstar på Syriza för att de inte är redo. De vill ha en Messias.

– Men i förra valet förlorade ni uppåt 300 000 röster… Hon avbryter mig och ger ett svar som är kusligt likt det jag fick av en aktivist i Antarsya när jag påtalade deras förlust av röster i valet:

– Vad gör det? Syriza har ingen lösning på krisen, de vill bara omförhandla med EU.

– Ja, svarar jag, Syriza har ett reformistiskt ledarskap som inte har en lösning på krisen. Men massorna som röstar på Syriza är inte identisk med dess ledning. Jag förstår att jag kan prata med vänsterterminologi och fortsätter;

– Den enda lösningen på krisen är att inte bara bryta med EU utan med kapitalisterna. Men måste inte ni, om KKE nu anser detta, övertyga de som röstar på Syriza om detta istället för att vägra samarbeta med dem?

En annan lärare som gått bredvid oss inflikar och säger att det är svårt, att folk är rädda. Hur övertygar man dem om att det är den enda lösningen? Jag svarar att jag tror att folket är redo att ta till sig av det argumentet och att det senaste valet är ett uttryck för det;

– Ni måste säga till folk att det finns en väg ut ur krisen, att det är möjligt att skapa ett samhälle där ekonomin är organiserad för att möta deras behov, att en arbetarstat är möjlig.

Under tiden som vi pratat har vi kommit till en korsning där vi ska skiljas åt. De säger att de är på väg till ett möte med sitt fack där de ska bestämma vad de ska göra nu, de pekar på ett hus tvärs över gatan utanför vars port en stor grupp kvinnor står samlade. Jag frågar om det är PAME (KKE:s fackförening) men det är det inte, det är “Union of labourers of nursery schools”, alltså daghemsarbetares fackförening. Jag frågar om jag får följa med och blir varmt välkomnad.

Mötet är i ett rum på andra våningen. I Aten är inte andra våningen samma sak som andra våningen i Sverige, beroende på att husen är mer avlånga. Vi passerar åtminstone fyra våningar innan vi kommer till andra våningen.

Rummet fylls snabbt och snart är vi runt sextio personer. Jag sitter bredvid läraren som sa att det är svårt att övertyga folk som är rädda. Hon heter Ntina och förklarar att anledningen till att det är så många kvinnor är att de alla är lärare och att det även finns ett antal föräldrar på plats.

Lärarna och föräldrarna protesterar mot att fem skolor ska läggas ned. Det kommer leda till att sextio arbetare blir av med jobbet och att femhundra barn får byta skola. Ntina säger att de vill ha med sig föräldrarna.

– Vi vill ha med föräldrarna för att vår protest ska bli så stor som möjligt. Tänk dig, femhundra barn betyder ungefär tusen föräldrar. Men vissa föräldrar är livrädda, säger hon. De kan inte lämna sina jobb för att gå med oss på en vardag, eftersom de kan förlora jobbet.

– Stöder föräldrarna lärarnas strejker? frågar jag.

– En del gör det. En del andra vill inte att lärarna ska strejka för vart ska de då lämna sina barn om dagarna?

– Vad säger ni till de föräldrarna?

– Vi kan inte säga något till föräldrarna för vi vill ha dem med oss, men vi är ledsna över situationen.

Hon berättar att de demonstrerade till hälsoministeriet för att framföra sina klagomål. Väl där fick de veta att hälsoministeriet inte har auktoritet att fatta några beslut. Så de demonstrerade vidare till arbetsmarknadsministeriet. Där fick de höra samma sak.

Det pågår en livlig debatt i rummet. Folk pratar nästan i munnen på varandra, men det tycks ändå finnas en ordning. Vissa räcker upp handen och andra reser sig upp och tar till orda. En mamma som sitter några rader framför mig och Ntina reser sig upp och börjar prata. Man behöver inte kunna grekiska för att förstå att hon är upprörd. Hon säger att hennes lön har sänkts och att hon inte har råd att betala för sina barn att gå i grundskolan;

– Vi måste kämpa för en gratis skolundervisning!

Ntina, som tagit på sig att vara min mötestolk, förklarar hur det fungerar.

– Föräldrar betalar en summa euro för att ha sina barn i skolan.

– Till vilka betalar de den summan? frågar jag. Ntina ler och säger att det är en bra fråga. Till hälsoministeriet kanske? Hon gör en snabb skiss på mitt papper: runt fem-sexhundra euro är vad många föräldrar tjänar, utgifterna för barnen i skolan kan vara upp mot tusen euro. Det är omöjligt säger hon.

Lärarna bestämmer sig för att demonstrera igen på torsdag kl. 19 vid hälsoministeriet på Aristotelous 17.

Nicholas Rahm

Mera om Grekland och valet i juni 2012:

Svensk vänsterpress om valet i juni 2012 i Grekland
Grekland: Trojkans utpressning ledde till knapp seger för högern – men arbetarnas massaktioner kan störta dem